

til denne Sag, er et mægtigt Plus. I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Detaillerne, selv om jeg har en Del Indvendinger at gøre mod Enkelthederne. Sligt hører ogsaa nærmere hjemme i Udvalget og ved anden Behandling. Men et Par enkelte Bemærkninger vil jeg dog tillade mig at gøre.

Hovedtanken i § 2 er at gøre Institutionen paritetisk, og det kan kun vinde Sympati fra alle Sider. Valget af Formand forekommer mig ikke at være nok betrygget ved, at det skal ske med et Stemmetal, der er lig med Halvdelen af Kommunalraadet. Ved at fastsætte det til noget mere end Halvdelen vilde man i alt Fald have nogen Chance for, at det ikke blev et enkelt Parti, der blev det bestemmende ved dette Valg. Jeg anser det for Resten ikke for at være et Hovedspørgsmaal, men der kunde eventuelt lempes lidt paa Bestemmelsen her. Jeg kan give den sidste ærede Taler Ret med Hensyn til hans Betragtninger om Arbejdsanvisningsdirektøren. Med Hensyn til hans Personlighed synes det væsentlige mig at være, at han er en upolitisk Mand, var han politisk, vilde det absolut svække hans Stilling. Disse Forhold ere saa vanskelige, de balancere mange Gange lige paa Stregen, og, for at skaffe Ro og virkelig Tillid til Institutionen, maa man være yderst varom. Det kan naturligvis ikke skrives i Loven, at Manden skal være upolitisk, men jeg mener, at det for Administrationens Skyld er af Vigtighed at have sin Opmærksomhed henvendt derpaa.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Oprettelsen af Kontorer i Henhold til § 5 vil jeg sige, at jeg tror, at Indenrigsministeren har Ret i Modsætning til den første ærede Taler. Hvis man møder Vrangvillie paa et Sted, hvor der i Virkeligheden er Trang til et saadant Kontor, maa Staten have Udveje til at kunne faa det oprettet. Paa den anden Side mener jeg, at det vil blive overordentlig sjældent, at noget saadant bliver nødvendigt. En Sikkerhedsventil vil dog ikke kunne undværes. I Anledning af § 8, som vel nok er det vigtigste, vil jeg sige, at jeg synes, man skulde opføre helt med Arbejdsanvisningen ved Arbejdsløshedskasserne. Naar man skaber et intimt Samarbejde mellem Arbejdsløshedskasserne og den nye Arbejdsanvisning, maa det vist være tilstrækkeligt, at Arbejdsanvisningskontorerne alene have Arbejdsanvisning. Jeg synes, det er urimeligt, at de Penge, der ere bevilgede til Arbejdsløshedskasser, skulle

bruges til Arbejdsanvisning. Loven lukker ikke ganske af derfor, men det forekommer mig at være rigtigst at gøre det. Naturligvis er jeg imod at belaste Kommunerne med disse store Udgifter. Det er ogsaa en af Grundene til, at jeg kunde ønske at det hele gik over til Staten. Jeg synes, at man ikke helt skulde opgive den Tanke at faa Arbejdsanvisningen gjort til Statsinstitution. Men jeg kunde tænke mig Muligheden af, at man vilde forøge Statstilskuddet, hvis man vilde lade Virksomheden blive hos Kommunerne. Vi have læstet nok over paa Kommunerne.

Endelig er der Spørgsmaal om Eneretten til Anvisning. Jeg ved ikke, om det er muligt at give disse Kontorer Eneret til Anvisninger, men jeg tror, det vilde være til Gavn for Tilliden til dem, om de havde en saadan Eneret. Vi kunde navnlig derved undgaa det, som det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) berørte angaaende det vanskelige i at faa den faglige Anvisning ind under Arbejdsanvisningskontorerne. Det turde nemlig være den rigtige Grund til, at den faglige Arbejdskraft holdes borte, at Fagforeningerne holde Arbejdsanvisningen indenfor sine egne Rammer, ligesom Arbejdsløshedskasserne, der hænge nøje sammen med Fagforeningerne, gøre det, hvilket dog skulde undgaa, naar vi fra alle Sider skulde mødes med Tillid i denne Arbejdsanvisning. Bliver den ikke fuldstændig, svarer hele dette Apparat i Grunden ikke til det, som der ofres derpaa.

Til Slutning skal jeg sige, at begge Højregrupperne betragte Ordningen af denne Sag som en Nødvendighed. Derfor se vi med Velvillie paa Lovforslagets Fremkomst og skulle gøre os saa megen Ulejlighed som muligt med at hjælpe til at faa Loven gennemført, idet vi dog have forskellige Ting, vi kunde ønske at faa drøftet nærmere under den videre Forhandling. Jeg vil for Resten haabe, at denne Sag ikke skal drukne i Velvillie. Det glædede mig egentlig, at den første ærede Taler var lidt kølig, for ellers vilde jeg være bange for, at det kunde gaa med denne Sag, som det er gaaet med flere andre, at den druknede i pure Velvillie, og det er ingenlunde vor Mening. Maa jeg for øvrigt tilføje, at jeg, ligesom den ærede sidste Taler, tror, at Lovforslaget ikke lader sig ændre i væsentlig Grad, ikke fordi jeg ikke har adskillige Ønsker om Ændringer foruden dem, jeg har udtalt, men fordi man paa Grund af hele den Maade, hvorpaa det er kommet her-